

Sygn. akt III RC 337/19

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2021 r.

Sąd Rejonowy w Puławach III Wydział Rodzinny i Nieletnich

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Teresa Czajewska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Magdalena Grzęda

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 14 maja 2021 r. P.

sprawy z powództwa D. G. (1)

przeciwko C. G. i K. G., reprezentowanym przez przedstawicielkę ustawową D. G. (2)

o obniżenie alimentów

1. oddała powództwo;
2. oddała wniosek powoda o zasądzenie od pozwanych kosztów procesu.

Sygn. akt III RC 337/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 listopada 2019 r. (data nadania), powód D. G. (1) wniósł o obniżenie alimentów ustalonych wyrokiem zaocznym Sądu Okręgowego w Lublinie III Wydziału Cywilnego Rodzinnego z dnia 12 marca 2018 r. sygn. akt III C 446/17 na rzecz dzieci D. G. (1) i D. G. (2), z kwoty po 700 zł miesięcznie do kwot: po 500 zł miesięcznie na rzecz syna C. G. i po 400 zł miesięcznie na rzecz córki K. G., płatnych do 10-tego dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat, do rąk matki uprawnionych – D. G. (2), począwszy od dnia wniesienia pozwu.

W pozwie zawarto również wniosek o udzielenie zabezpieczenia na czas trwania postępowania poprzez zobowiązanie powoda do uiszczania alimentów na rzecz małoletnich pozwanych: C. G. w kwocie po 500 zł miesięcznie i K. G. po 400 zł miesięcznie z góry do dnia 10-tego każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat, do rąk matki dzieci, począwszy od dnia wniesienia pozwu.

(pozew – k. 4-9)

Postanowieniem z dnia 24 marca 2020 r. Sąd Rejonowy w Puławach oddalił wniosek powoda o zabezpieczenie.

(postanowienie o zabezpieczeniu – k. 46)

Zarządzeniem z dnia 4 września 2020 r. na podstawie art. 15 zys¹ ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2020 r., poz. 374 ze zm.) Sąd zarządził przeprowadzenie posiedzenia niejawnego, uznając, że rozpoznanie sprawy jest konieczne, zaś przeprowadzenie wymaganej przez ustawę rozprawy mogłoby wywołać nadmierne zagrożenie dla zdrowia osób w niej uczestniczących, a jednocześnie w Sądzie Rejonowym

w Puławach nie jest możliwe przeprowadzenie rozprawy na odległość z jednoczesnym bezpośrednim przekazem obrazu i dźwięku.

(zarządzenie – k. 60)

Żadna ze stron postępowania nie sprzeciwiła się przeprowadzeniu posiedzenia niejawnego w sprawie.

W piśmie procesowym z dnia 23 września 2020 r. pełnomocnik powoda podtrzymał stanowisko procesowe powoda D. G. (1).

(pismo procesowe – k. 64-66)

Sąd Rejonowy biorąc za podstawę, stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy, ustalił następujące fakty, mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Wyrokiem zaocznym z dnia 12 marca 2018 r. Sąd Okręgowy w Lublinie III Wydział Cywilny Rodzinny w sprawie z powództwa D. G. (2) przeciwko D. G. (1) o rozwód, sygn. akt III C 446/17 zobowiązał obie strony do ponoszenia kosztów utrzymania i wychowania małoletnich dzieci i z tego tytułu zasądził od D. G. (1) alimenty na rzecz dzieci C. G. i K. G. w kwocie po 700 zł miesięcznie na rzecz każdego dziecka, płatne z góry do dnia 10-ego każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat do rąk przedstawicielki ustawowej małoletnich – D. G. (2), poczynając od daty uprawomocnienia się wyroku.

(dowód: wyrok SO w Lublinie z 12.03.2018 r. – k. 45 akt SO w Lublinie sygn. III C 446/17)

W dacie orzekania przez Sąd Okręgowy w Lublinie małoletni C. G. miał 6 lat, zaś małoletnia K. G. miała niespełna 4 lata.

(dowód: odpisy skrócone aktów urodzenia małoletnich – k. 6 -7 akt SO w Lublinie sygn. III C 446/17)

Matka małoletnich, D. G. (2) miała 24 lata, utrzymywała siebie i małoletnie dzieci z zasiłku w kwocie 1000 zł, wraz z małoletnimi dziećmi zamieszkiwała u swojej matki J. B..

(dowód: oświadczenie o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania – k. 8-9v, zeznania D. G. (2) – k. 42 i k. 43, zeznania świadka J. B. – k. 42-43 akt SO w Lublinie sygn. III C 446/17)

Pozwany D. G. (1) mieszkał i pracował w Niemczech, gdzie zarabiał 1300 euro.

(dowód: zeznania D. G. (2) – k. 43 akt SO w Lublinie sygn. III C 446/17)

Aktualnie powód D. G. (1) przebywa w Polsce. Do maja 2020 r. był zatrudniony na podstawie umowy o pracę w (...) P.P.H.U. (...) z wynagrodzeniem w wysokości 16,50 zł/godz. brutto. Miesięcznie powód osiągał wynagrodzenie w wysokości 2000-2500 zł netto miesięcznie. Stosunek pracy powoda został rozwiązany na mocy porozumienia stron w dniu 13 maja 2020 r. Od maja do sierpnia 2020 r. powód pozostawał bez pracy, od 1 września 2020 r. powód zatrudniony jest w wymiarze 1/2 etatu na stanowisku kierowca – dostawca z wynagrodzeniem 1300 zł brutto miesięcznie.

(dowody: kopia umowy o pracę – k. 13, oświadczenie o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania – k. 14-17, pismo procesowe z dnia 25.09.2020 r. – k. 64-66, kserokopia świadectwa pracy – k. 67-68, kserokopia umowy o pracę – k. 69, zeznania świadka S. G. – k. 97v)

D. G. (1) po powrocie do Polski początkowo zamieszkiwał ze swoim bratem S. G.. Według twierdzeń powoda miał się on dokładać bratu do rachunków i opłat. Jednak jak wynika z treści zeznań złożonych na piśmie przez świadka B. C., brat powoda nie pobierał od niego żadnych pieniędzy, tytułem dokładania się do kosztów utrzymania mieszkania.

(dowód: zeznania świadka B. C. – k. 102-103).

Aktualnie powód mieszka w wynajętym mieszkaniu, z tego tytułu opłaca czynsz w wysokości 900 zł miesięcznie.

(dowód: pismo procesowe z dnia 25.09.2020 r. – k. 66, oświadczenie – k. 70)

Przeciwko powodowi było prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Puławach P. S. postępowanie egzekucyjne pod sygnaturą akt Kmp 25/19. Postępowanie to zostało umorzone w dniu 19.10.2020 r. w trybie art. 825 § 1 k.p.c. na wniosek wierzyciela.

(pismo Komornika P. S. z dnia 12.01.2021 r. – k. 94)

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o powołane wyżej dokumenty lub kopie dokumentów znajdujące się w aktach niniejszej sprawy oraz w dołączonych aktach Sądu Okręgowego w Lublinie sygn. akt III C 446/17.

Ponadto Sąd oparł się na zeznaniach świadków S. G. i B. C., w części, w której ich zeznania dotyczyły faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd oparł się również na twierdzeniach strony powodowej, zawartych w składanych przez nią w toku sprawy pismach procesowych.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie

W myśl art. 138 k.r.o. w razie zmiany stosunków można żądać zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego. Przez pojęcie "stosunków" w tym wypadku należy rozumieć okoliczności istotne z punktu widzenia ustawowych przesłanek obowiązku alimentacyjnego i jego zakresu (np. art. 133 i 135 k.r.o.). Zmiana zatem "stosunków" tak pojmowanych jest zmianą okoliczności, od których zależy istnienie i zakres obowiązku alimentacyjnego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lipca 1974 roku, sygn. akt II Co 9/74, Lex nr 7560). Nie każda jednak zmiana skutkuje zmianą orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego. Zmiana musi być bowiem istotna i trwała. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że dla stwierdzenia czy nastąpiła zmiana stosunków w rozumieniu art. 138 k.r.o. należy brać pod uwagę, czy istniejące warunki i okoliczności - na tle sytuacji ogólnej - mają charakter trwałe, dotyczą okoliczności zasadniczych i wyczerpują te przesłanki, które w sposób istotny wpływają na zakres obowiązku alimentacyjnego.

Zakres zaś obowiązku alimentacyjnego wyznacza art. 135 § 1 k.r.o. Zakres świadczeń alimentacyjnych jest podwójnie uzależniony – z jednej strony zależy on od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego, zaś z drugiej strony – od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Współzależność między usprawiedliwionymi potrzebami uprawnionego, a zarobkowymi i majątkowymi możliwościami zobowiązanego wyraża się tym, że usprawiedliwione potrzeby uprawnionego powinny być zaspakajane w takim zakresie, w jakim pozwalają na to możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy podnieść należy, że istotnie nastąpiła zmiana stosunków po stronie powoda D. G. (1). Nie jest to jednak zmiana uzasadniająca zmianę wysokości zasądzonych alimentów.

Należy podkreślić, że powód D. G. (1) w dacie orzekania przez Sąd Okręgowy w Lublinie mieszkał i pracował w Niemczech, a jego zarobki wynosiły około 1300 euro miesięcznie. Powód nie wskazał okoliczności, z powodu których zrezygnował z zatrudnienia w Niemczech, powrócił do kraju i zmienił pracę na mniej dochodową. Aktualnie zaś pracuje jedynie na 1/2 etatu z miesięcznym wynagrodzeniem w kwocie 1300 zł brutto miesięcznie, co pozwala na przyjęcie, że nie wykorzystuje on w pełni swoich możliwości zarobkowych. Jak wielokrotnie podkreślał Sąd Najwyższy możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego określają zarobki i dochody, jakie uzyskiwałby przy pełnym wykorzystaniu

swych sił fizycznych i zdolności umysłowych, nie zaś jego rzeczywiste zarobki i dochody (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1987 roku, sygn. akt III CZP 91/87, OSNC 1988/4/42).

Mając powyższe na uwadze należy przyjąć, że możliwości zarobkowe powoda są zdecydowanie wyższe, aniżeli osiągnęte przez niego aktualne zarobki. Powód jest osobą młodą, zdrową, ma na utrzymaniu tylko małoletnich pozwanych, brak jest również informacji, by poza świadczeniami alimentacyjnymi, w inny sposób wykonywał swój obowiązek alimentacyjny względem małoletnich pozwanych, a poza pracą na 1/2 etatu nie podejmuje on żadnych prób uzyskania dodatkowego dochodu.

Należy również wskazać, że zgodnie z art. 136 k.r.o. jeżeli w ciągu ostatnich trzech lat przed sądowym dochodzeniem świadczeń alimentacyjnych osoba, która była już do tych świadczeń zobowiązana, bez ważnego powodu zrzekła się prawa majątkowego lub w inny sposób dopuściła do jego utraty albo jeżeli zrzekła się zatrudnienia lub zmieniła je na mniej zyskowne, nie uwzględnia się wynikłej stąd zmiany przy ustalaniu zakresu świadczeń alimentacyjnych.

Przepis ten w stosunku do art. 135 § 1 k.r.o. wprowadza dalsze kryteria oceny możliwości zarobkowych i majątkowych zobowiązanego, stanowiąc, że przy ustalaniu świadczeń alimentacyjnych nie uwzględnia się takich niekorzystnych zmian w jego stanie majątkowym i zarobkach, które on sam spowodował bez ważnych ku temu powodów, przez co z własnej woli ograniczył lub wyłączył możliwość alimentowania uprawnionego.

Należy podnieść, że powód nie wykazał ważnych powodów dla których zrezygnował z zatrudnienia w Niemczech. Ponadto pierwsze zatrudnienie jakie powód podjął po powrocie do Polski zostało rozwiązane na mocy porozumienia stron - umowa o pracę nie została powodowi wypowiedziana. Obecnie zaś powód pracuje tylko na 1/2 etatu, ma więc możliwość podjęcia jeszcze dodatkowego zatrudnienia, celem pozyskania środków na własne utrzymanie oraz na utrzymanie swoich małoletnich dzieci.

Taka więc niewątpliwie niekorzystna zmiana sytuacji powoda, nie może być w świetle art. 136 k.r.o. uwzględniona.

Mając wszystkie powyższe okoliczności na uwadze należy uznać, że nie nastąpiła zmiana stosunków uzasadniająca obniżenie alimentów na rzecz małoletnich K. G. i C. G.. Sąd uznał, że alimenty w dotychczasowej wysokości, to jest w kwocie 700 zł na rzecz każdego z małoletnich pozwanych, nie przekraczają możliwości zarobkowych powoda, który nie wykorzystuje w pełni swoich sił i zdolności w celu uzyskania wyższych dochodów.

Należy również podkreślić, że choć nie jest znana aktualna sytuacja małoletnich powodów, to niewątpliwie należy przyjąć, że ich potrzeby nie zmniejszyły się w stosunku do momentu, w którym obowiązek alimentacyjny ustalony został na kwotę 700 zł, wręcz przeciwnie, przyjąć należy, że wraz z wiekiem potrzeby te uległy zwiększeniu. Sam zatem upływ czasu od daty ostatniego ustalenia na ich rzecz obowiązku alimentacyjnego dodatkowo przemawia za nie obniżaniem zasądzonej na rzecz każdego z nich kwoty alimentów.

Oczywistym jest również, że wartość kwoty 700 zł w dacie ostatniego ustalenia obowiązku alimentacyjnego na rzecz każdego z małoletnich pozwanych była wyższa, niż siła nabywcza tejże kwoty obecnie.

Z tych względów na podstawie art. 138 k.r.o. w związku z art. 135 § 1 k.r.o. w zw. z art. 340 § 1 k.p.c. Sąd Rejonowy orzekł jak w punkcie 1. wyroku zaocznego i oddalił powództwo.

W myśl art. 98 § 1 k.p.c. s. trona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Z uwagi na oddalenie powództwa, brak było podstaw do obciążenia kosztami procesu strony pozwanej, a więc wniosek powoda o zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych, należało oddalić.

Z tych wszystkich względów w oparciu o wyżej poczynione ustalenia oraz powołane przepisy Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.